

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Răspunderea Părintească - Încredințarea Copilului Și Dreptul de Vizită](#) > [Sweden](#)

Răspunderea părintească - încredințarea copilului și dreptul de vizită

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Suedia

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

„Răspunderea părintească” cuprinde, printre altele, drepturi și obligații legate de îngrijirea persoanei și bunurilor copilului și include aspecte referitoare la încredințarea copilului, locuința acestuia, legăturile cu copilul și tutelă.

Încredințarea se referă la răspunderea juridică pentru persoana copilului. Persoana căreia îi este încredințat copilul are dreptul și obligația de a lua decizii cu privire la aspectele de ordin personal legate de copil, cum ar fi locul unde copilul va locui și școala pe care acesta urmează să o frecventeze. Persoana căreia îi este încredințat copilul este responsabilă pentru satisfacerea nevoilor acestuia privind îngrijirea, securitatea și buna educație. Această persoană este responsabilă și pentru asigurarea supravegherii necesare acestuia, ținând cont de vârsta și de dezvoltarea sa, precum și de alte circumstanțe și trebuie să urmărească dacă minorul beneficiază de sprijin și de educație satisfăcătoare. Pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă, persoana căreia îi este încredințat copilul trebuie să țină din ce în ce mai mult seama de opiniile și dorințele proprii ale copilului.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

De obicei, ambii părinți ai copilului (sau unul dintre părinți) exercită atribuțiile de tutore legal al copilului. În cazul în care părinții copilului sunt căsătoriți între ei la momentul nașterii, aceștia exercită în comun răspunderea părintească asupra copilului. Dacă părinții nu se căsătoresc decât mai târziu, aceștia obțin automat răspunderea părintească comună prin căsătorie. În cazul în care părinții unui copil nu sunt căsătoriți unul cu celălalt la momentul nașterii acestuia, mama este cea care exercită răspunderea părintească asupra copilului. Cu toate acestea, părinții pot obține cu ușurință răspunderea părintească comună prin intermediul înregistrării. Părintele care nu exercită răspunderea părintească poate, de asemenea, să se adreseze instanței pentru a obține răspunderea părintească comună sau exclusivă asupra copilului.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În anumite cazuri, răspunderea părintească asupra unui copil poate fi transferată de la părinții copilului sau de la unul dintre aceștia la un tutore special desemnat. O transmitere de această natură poate deveni relevantă dacă un părinte este vinovat de abuz sau de neglijență sau nu reușește altfel să îngrijească copilul, astfel încât sănătatea sau dezvoltarea acestuia este supusă în permanență riscurilor. De asemenea, acest lucru poate fi oportun dacă unul sau ambii părinți nu pot – în mod permanent – să exercite responsabilitățile care decurg din

răspunderea părintească.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În cazul în care părinții divorțează, răspunderea părintească continuă să fie exercitată în comun, fără a fi nevoie ca instanța să ia o decizie cu privire la acest subiect în legătură cu divorțul. Dacă unul dintre părinți dorește o schimbare privind răspunderea părintească, acesta trebuie să solicite încetarea exercitării acesteia în comun.

Dacă unul dintre părinți dorește o schimbare privind răspunderea părintească, chestiunea se poate soluționa în instanță. Părinții copilului trebuie să fi participat la un interviu de informare cu Consiliul de protecție socială (*socialnāmd*) înainte de a introduce orice acțiune în instanță privind încredințarea, reședința și dreptul de vizită (a se vedea, de asemenea, secțiunea 6 de mai jos).

În cazul în care părinții sunt de acord cu privire la o astfel de modificare, aceștia pot soluționa chestiunea printr-un acord, fără implicarea unei instanțe judecătorești. Un astfel de acord trebuie să fie aprobat de Consiliul de protecție socială pentru a fi valabil. Același lucru este valabil, de asemenea, pentru întrebări precum cu care dintre părinți ar trebui să locuiască copilul și cum ar trebui să fie organizat contactul cu celălalt părinte.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Acordul trebuie să fie încheiat în scris și să fie semnat de ambii părinți. În plus, acesta trebuie să fie aprobat de Consiliul de protecție socială din localitatea în care copilul este înregistrat.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Municipalitatea are obligația, prin intermediul Consiliului de protecție socială, să le ofere părinților mediere profesională, cu scopul ajungerii la un acord în materie de încredințare, reședință și drept de vizitare a copilului. Medierea este voluntară. Este necesar, prin urmare, ca ambii părinți să solicite medierea. În cazul în care părinții pot conveni cu privire la chestiuni referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare a copilului, aceștia ar putea semna un acord care, după ce este aprobat de Consiliul de protecție socială, va avea aceleași efecte ca o hotărâre judecătorească.

Ca regulă generală, de la 1 martie 2022, părinții copilului trebuie să fi participat mai întâi la sesiuni de informare cu municipalitatea înainte de a putea introduce o acțiune în justiție. Aceasta înseamnă că părinții trebuie să se adreseze mai întâi municipalității pentru a încerca să soluționeze litigiul cu ajutorul Consiliului de protecție socială (adesea un departament cunoscut sub denumirea de departamentul pentru dreptul familiei). Consiliul de protecție socială al municipalității în care este înregistrat copilul este cel care are responsabilitatea de a se asigura că aceste sesiuni pot fi organizate. În cadrul sesiunilor de informare, părinții primesc informații relevante menite să găsească cea mai bună soluție pentru copil în materie de încredințare, reședință și drept de vizitare. În principiu, părinții beneficiază de mediere și, după caz, li se oferă sau sunt îndrumați spre sprijin și asistență sub alte forme. După sesiunea de mediere, se emite un raport care este utilizat în cazul în care părinții tot nu au căzut de acord și aleg să sesizeze o instanță. Dacă, după toate sesiunile de informare, părinții se adresează instanței, aceasta poate să îi îndrume către Consiliul de protecție socială pentru mediere, în cazul în care nu s-a încercat anterior și instanța consideră că există condiții pentru a se ajunge la o soluție de comun acord. În cazul în care părinții au recurs la mediere, dar nu au ajuns la un acord, instanța poate, în schimb, să numească o persoană care să medieze între părinți. Instanța are îndatorirea generală de a urmări să se ajungă la soluții amiabile în cauzele privind încredințare, reședință și drept de vizitare.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de

copil poate judecătorul să decidă?

Instanța poate decide cu privire la exercitarea răspunderii părintești (în mod exclusiv sau în comun), la reședința copilului (cu care dintre părinți ar trebui să locuiască copilul sau dacă acesta ar trebui să locuiască alternativ cu ambii părinți) și la drepturile de vizită (dreptul copilului de vizită la părintele cu care nu locuiește).

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Părintele care exercită exclusiv răspunderea părintească asupra copilului are dreptul de a lua singur decizii în ceea ce privește chestiunile personale referitoare la copil. Persoana căreia îi este încredințat copilul nu are obligația să consulte celălalt părinte sau să obțină aprobarea acestuia cu privire la astfel de chestiuni. Cu toate acestea, copilul are dreptul de a avea contact cu celălalt părinte, iar persoana căreia îi este încredințat copilul are obligația să asigure acest drept. De asemenea, persoana căreia îi este încredințat copilul are obligația de a pune la dispoziția celuilalt părinte informații pentru a înlesni contactul acestuia cu copilul.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Exercitarea în comun a răspunderii părintești înseamnă că părinții trebuie să ia împreună decizii cu privire la chestiunile de ordin personal privind copilul. Punctul de plecare constă în faptul că părinții trebuie să convină asupra tuturor chestiunilor legate de copil. Cu toate acestea, dezacordul privind aspecte legate de contactul cu copilul și de reședința acestuia poate fi soluționat de instanță (a se vedea mai sus).

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

În chestiunile care țin de încredințare, reședință sau drept de vizitare, un părinte poate introduce o acțiune la instanța districtuală (*tingsrätt*) în raza teritorială a căreia se află domiciliul copilului. În cazul în care nu există instanțe districtuale competente, are competență instanța districtuală din Stockholm (*Stockholmstingsrätt*). Chestiunile referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare, pot fi soluționate, de asemenea, în cursul procedurilor de divorț.

O cerere de chemare în judecată trebuie să fie înaintată în formă scrisă și semnată personal de reclamant sau de reprezentantul acestuia. Cererea trebuie să conțină informații despre părți, o pretenție anume (și anume, chestiunea asupra căreia instanța este chemată să decidă), informații cu privire la contextul pretenției, la elementele de probă prezentate și la ce se intenționează să dovedească fiecare element de probă, precum și informații cu privire la circumstanțele care au condus la conferirea de competență instanței. Dovezile scrise prezentate ar trebui depuse împreună cu cererea.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Chestiunile referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare sunt nediscreționare.

În general, chestiunile referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare trebuie să fie examinate cu promptitudine. Instanța poate adopta o decizie provizorie referitoare la încredințare, reședință sau drept de vizitare. O decizie provizorie poate viza, de exemplu, locul unde copilul va locui cât timp litigiul este pendinte și se poate aplica până când acest aspect va fi stabilit printr-o hotărâre care a dobândit forță juridică.

Deși nu există o procedură formală specială care să urgenteze examinarea aspectelor referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare, se face o evaluare, în fiecare caz, a caracterului urgent al chestiunii.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

În cauzele referitoare la încredințare, reședință și drept de vizitare, regula generală este că fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Asistența juridică poate fi acordată dacă sunt îndeplinite condițiile relevante.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

O hotărâre sau o decizie referitoare la încredințare, reședință sau drept de vizitare a instanței districtuale poate fi atacată la curtea de apel (*hovrätt*). Cu toate acestea, pentru ca o astfel de cale de atac să poată fi analizată de curtea de apel, este necesar, în primul rând, să fie acordată permisiunea de a formula o cale de atac.

O hotărâre judecătorească sau o decizie a curții de apel poate fi atacată la Curtea Supremă (*Högsta Domstolen*). Pentru ca o astfel de cale de atac să fie examinată de Curtea Supremă, este necesară obținerea permisiunii de a formula o cale de atac.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Este posibil să se execute hotărârile, deciziile sau acordurile referitoare la încredințare, reședință sau drept de vizitare. Executarea se solicită instanței districtuale în raza teritorială a căreia este situat domiciliul copilului. În cazul în care nu există instanțe competente, instanța districtuală din Stockholm examinează aspectele privitoare la executare.

Instanța districtuală poate decide cu privire la diverse măsuri. În primul rând, instanța va urmări, de regulă, ca predarea copilului să se realizeze în mod voluntar. Dacă acest lucru nu este posibil, instanța poate decide, în cele din urmă, cu privire la o amendă condiționată sau la recuperarea copilului. Impunerea unei amenzi condiționate înseamnă că persoana care are grijă de copil este amenințată cu plata unei sume considerabile de bani în cazul în care nu predă copilul. Recuperarea copilului este o măsură foarte neobișnuită, care este luată numai în cazul în care nu este posibil ca situația să fie soluționată în orice alt mod și în scopul de a împiedica copilul să sufere vătămări grave. Aceasta implică recuperarea de către poliție a copilului și predarea acestuia persoanei căreia îi este încredințat.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

În anumite cazuri, se aplică Regulamentul Bruxelles II. În cazul hotărârilor cărora li se aplică regulamentul, în principiu hotărârea este recunoscută și, după caz, executorie fără nicio procedură specială.

În alte cazuri, pentru țările care au semnat Convenția europeană din 1980 și Convenția de la Haga din 1996, se aplică convențiile respective. În temeiul Convenției europene din 1980, cererile de încuviințare a executării sunt înaintate instanței districtuale în raza teritorială a căreia este situat domiciliul copilului. În conformitate cu Convenția de la Haga din 1996, cererile de încuviințare a executării sunt înaintate instanței districtuale.

Pentru hotărârile care sunt sau au fost declarate executorii în Suedia, se poate depune o cerere de executare (a se vedea secțiunea 15).

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii și executării unei hotărâri în materia răspunderii

părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

În anumite cazuri, se aplică Regulamentul Bruxelles II. Pentru hotărârile cărora li se aplică regulamentul, în principiu hotărârea este recunoscută și, după caz, executorie fără nicio procedură specială. Există însă posibilitatea de a solicita în Suedia ca o hotărâre adoptată în străinătate să nu fie recunoscută sau executată în Suedia. Există și posibilitatea de a solicita constatarea faptului că nu există motive pentru a refuza recunoașterea unei hotărâri pronunțate în străinătate. Cererea se depune la instanța districtuală.

O hotărâre a unei instanțe districtuale cu privire la o chestiune de refuz al recunoașterii sau al executării în temeiul Regulamentului Bruxelles II poate fi atacată în fața curții de apel, a cărei hotărâre poate fi, la rândul său, atacată la Curtea Supremă.

O obiecție susținând că hotărârea nu este aplicabilă sau executorie poate fi formulată, de asemenea, în cazurile în care se pune această problemă.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

În principiu, se aplică legislația țării în care copilul își are domiciliul.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

■ Ultima actualizare: 03/04/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.